

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 364

гр. София , 24.06.2021 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО VII ВЪЗЗ. СЪСТАВ в закрито заседание на двадесет и четвърти юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Николай Младенов
Членове:	Веселина Ставрева Симона Углярва

като разглежда докладваното от Симона Углярва Въззивно частно наказателно дело № 20211100602389 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава двадесет и втора от НПК.

Образувано е по частен протест на прокурор при Софийска районна прокуратура срещу определение от 19.05.2021г. по НЧД № 6816/2021г. по описа на Софийски районен съд, НО, 11-и състав, с което на основание чл.243, ал.5 от НПК е отменено постановление на СРП от 31.03.2021г. за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 15168/2020г. по описа на 05 РУ – СДВР, пр.пр.№ 38773/2020г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл.216а от НК.

В протеста се излагат доводи за незаконосъобразност на атакувания съдебен акт, като се твърди, че неправилно първоинстанционният съд е формирал извод за недостатъчна мотивираност на постановлението за прекратяване на наказателното производство. Поддържа се, че прокурорският акт съдържа кратка и ясна фактическа обстановка, въз основа на която са изградени конкретните правни изводи, като допуснатата известна езикова неточност не променя смисъла и волята на решаващия орган, а именно, че липсва годин обект на посегателство за разглеждания престъпен състав. Сочи се, че в конкретния случай привидно са налице белезите на престъпление по чл.216а от НК, но такова реално не е извършено по посочените в постановлението съображения, които от своя страна съответстват на изложената фактология и кореспондират в достатъчна степен и на диспозитива на визираното постановление.Отделно от това се излага, че в отменения прокурорски акт не е засегнат въпросът за обективната несъставомерност на общия престъпен състав на чл.216 от НК, каквито оплаквания са изложени в жалбата по същество, доколкото от изложените мотиви и съдържащите се по делото доказателства става ясно, че изкопният

канал трудно може да бъде индивидуализиран като недвижима вещ със съответните признаци и параметри, откъдето и да може да се заключи, че реално се е стигнало до някаква форма на унищожаване или повреждане.

По изложените съображения е и отправеното до въззивната съдебна инстанция искане, протестираното определение да бъде отменено.

Софийски градски съд, като взе предвид доводите, изложени в протеста и релевираното искане, въз основа на материалите по делото и закона, приема за установено следното:

Досъдебното производство № 15168/2020г. по описа на 05 РУ – СДВР, пр.пр.№ 38773/2020г. по описа на СРП, е образувано по реда на чл.212, ал.2 от НПК с първо действие по разследването – разпит на свидетел от 14.10.2020г., за това, че на 10.10.2020г. в гр.София, кв.“Челопечене“, между ул.“Войнишка чешма“ и ул.“Стари Искър“, неправомерно е нарушена целостта на съоръжения и обекти от канализационната система, чрез засипване на част от канал – общинска собственост на район Кремиковци при Столична община, с който са създадени условия за отвеждане на отпадъчна вода – престъпление по чл.216а от НК.

С постановление от 31.03.2021г. на прокурор при Софийска районна прокуратура, горепосоченото досъдебно производство е било прекратено на основание чл.24, ал.1, т.1 от НК.

С определение от 19.05.2021г. по НЧД № 6816/2021г. по описа на СРС, НО, 11-и състав, прекратителното постановление на СРП от 31.03.2021г. е било отменено и делото върнато на СРП за продължаване на процесуалните действия. Видно от мотивната част на атакуваното определение Софийският районен съд е приел, че в случая е налице процесуално нарушение при изготвяне на прокурорския акт, при това от категорията на съществени такива, а именно – липса на мотиви. Посочено е, че от една страна наблюдаващият прокурор е приел, че формално е осъществен съставът на престъплението по чл.216а от НК, като същевременно с това е застъпил и теза за липса на годен предмет на престъплението, което обстоятелство поставя обжалваното лице в неизгодна процесуална позиция да гадае какви са били съображенията за прекратяване на наказателното производство и да замества мотивите на прокурора със свой доказателствен анализ.

При така установеното от фактическа страна, въззивният съд достигна до следните правни изводи:

Протестът е депозиран от активно легитимиран субект срещу акт на първоинстанционния съд, който подлежи на въззивен контрол и в преклузивния законов срок, поради което е процесуално допустим.

Разгледан по същество, същият е основателен.

Разпоредбата на чл. 243 от НПК предоставя правомощие на прокурора да прекрати наказателното производство при изрично определени от закона предпоставки. По тази причина, както и поради изискването на чл. 199, ал. 2 НПК, постановлението за прекратяване на наказателното производство следва да бъде мотивирано. Мотивите е необходимо да съдържат в достатъчна степен обоснован анализ на събраните в хода на разследването доказателства, както и подвеждането им под хипотезата на конкретна правна норма.

Целта на съдебния контрол по реда на чл. 243, ал. 4 и сл. от НПК е да се извърши проверка за обосноваността и законосъобразността на постановлението на прокурора, с които се поставя край на наказателното производство. Съдебният контрол по чл. 243 от НПК се изразява в проверка от съда на осъществената от страна на прокурора дейност по съвкупна оценка на всички допустими и относими към предмета на доказване доказателства и доказателствени средства, при която се преценява правилността и логичността на направените фактически изводи /обоснованост/ и дали установените при разследването фактически данни са правилно отнесени към съответната норма на материалния наказателен закон, както и правилното прилагане на процесуалния закон /законосъобразност/.

В конкретния случай, въззивният съд намира, че постановлението за прекратяване на наказателното производство отговаря на горните изисквания. Прокурорът е приел, че въпреки проведеното разследване, не е установено извършване на престъпление от общ характер. Посочил е, че липсва годеен обект на посегателство, като е поставил в основата на доказателствените си изводи назначената и изготвена в производството хидро – техническа експертиза и приобщените писмени доказателства, видно от които процесното съоръжение, общинска собственост, не е част от канализационната система на населеното място, че изкопният канал има само и единствено отводнително значение и не се ползва за отвеждане на отпадъчни води, респективно и неговото засипване е несъставомерно от наказателноправна гледна точка.

Въззивният съд също както и първостепенният такъв констатира, че в постановлението действително е допуснато формално противоречие, защото първо, при излагане на правните съображения от една страна е посочено, че формално са налице данни за извършено престъпление от общ характер, а от друга – че липсва годеен обект на престъпление. Противоречието обаче не е съществено, защото представлява дефект в изразната форма, но не възпрепятства възможността да се разбере недвусмислено, че прокурорът не приема, съобразно изискуемия процесуален стандарт, наличието на годеен предмет на посегателство, респективно че е счел деянието за обективно несъставомерно.

Отделно от изложеното е необходимо да бъде посочено, че СРП е

извършила пълно, всеобхватно и обективно разследване, съгласно стандартите на чл. 14, ал. 1 от НПК, като е събрала и проверила всички възможни и необходими за конкретния случай доказателства. Въз основа на извършения анализ, изследвайки наличните в материалите по досъдебното производство доказателствените източници, писмени и гласни такива, поотделно и в тяхната взаимовръзка, прокурорът при СРП е формирал извод, че извършените действия по засипване на отводнителния канал са несъстамерни като престъпление по чл.216а от НК, с което становище се солидаризира и настоящата съдебна инстанция, респективно и преценката за наличие на основанията на чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК е обоснована и законосъобразна.

По същество формираният извод от представителя на държавното обвинение, че не е налице състав на престъпление от общ характер с правна квалификация чл. 216а, ал. 1 от НК, е правилен и обоснован. В тази връзка въззивната инстанция изцяло споделя възприетите в постановлението факти, като намира за безпредметно тяхното преповтаряне в настоящото изложение и счита, че е налице добросъвестен прочит на доказателствения материал, събран при проведеното обективно, всестранно и пълно разследване.

От събраните доказателства не следва и извод за извършено от Н.К. друго престъпление от общ характер, затова правилно СРП е приела, че воденото наказателно производство следва да бъде прекратено. Като не е споделил това становище на прокуратурата, контролираният понастоящем съд е постановил акт, който не съответства на действителното фактическо и правно положение по делото и заради това той следва да бъде отменен, а постановлението на Софийска районна прокуратура – потвърдено.

По изложените съображения и на основание чл.243, ал.8 от НПК, Софийски градски съд, Наказателно отделение, VII въззивен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение от 19.05.2021г. по НЧД № 6816/2021г. по описа на Софийски районен съд, НО, 11-и състав, с което на основание чл.243, ал.5 от НПК е отменено постановление на СРП от 31.03.2021г. за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 15168/2020г. по описа на 05 РУ – СДВР, пр.пр.№ 38773/2020г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл.216а от НК, като вместо това:

ПОТВЪРЖДАВА постановление на СРП от 31.03.2021г. за

прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 15168/2020г. по описа на 05 РУ – СДВР, пр.пр.№ 38773/2020г. по описа на СРП.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____